

157

- .א. מחלוקת אם פשרה רשות או מצור.
 - .ב. בוצע בריך זה אכן.
 - .ג. פרט מים לעניין פשרה או לעתיד לבוא.
 - .ד. שבועה משלימים.
 - .ה. לא תגרו מפני איש.
 - .ג. עתש הדין.
 - .ג. דין שתמנה ע"י ממון.
 - .ה. תפילה רב.
 - .ט. ולא תעלה במעלות.
 - .ג. אשר תשים לפניו.
 - .ג. אזהרות מושת רבינו.

א. נחלקו תנאים אם פשרה הוא מצויה או רשות וד' דעתה בדבר: א', להנה קמא רשות לבקשן (לעשות פשרה) עד גמר דין, משגנמר הדין אסור. ב', ר"א בנו של רבי יוסי הגלילי אסור לבשען. ג', ר' יהושע בן קרחה מצויה לחציע לבבלי הדין שאם ירצה יהיה פשרה. ומשועע להילכך הדין בטעה אסור. ד, לר"ש בן מנסיא רשות לבקשן עד שירע לוילכן הדין נוטה.

ב. והרשׁוּ לְעֵיל הַתְנָאִים אֶת הַפְּסֻוק בּוֹצֵעַ בָּרֶךְ נַיאָז ה' לְעֵין פְּשָׂרָה וְעַד עֲנִיִּים. וּרְבִי תְנָחָם דָּרְשׁ לְעֵין מִנְשָׁה הַגָּל שָׁעָשָׂה אַהֲרֹן פְּשָׂרָה כִּינוּ לְבֵין עַצְמוֹ וְהַרְהָר לְעַצְמָוּ לְעַשְׂתָּה לְהַמְּגָל.

ג. נאמר פטור מים הראשית מדוין. וודrus ר' בן מנסיא לענין פשרה, שאם רוצה לעשות פשרה ולפטור המריבה המשוללה למים (שאמ אין סותהם המים שיוציאו מהנהר מיד הולך ומרחיב). ומשוללה גם לעצ'י הנשור שבתחלת רוחפים וכשנקבשו במקומות נקבעו). אין רשי אי לא בראשית מדוין (קודם לשיאו ויתון בדיון). אבל הסוברים שאין הפשרה תלויה בזמן שמיית טענותיהם, ודורשים פסק זה לענין שאין תחילת דינן של אדם לעתיד לבוא אלא על דברי תורה.

ד. א. אשרי השומע חרטמו ושותק, שבשתיקתו הילכו מאה רעות (שנאנר פוטר מים ראשית מדון, מאה דינם).

ג, שבע בורות כראיות לרגלי איש שלום ומכוון ניצל, ועשה רשותה בבור אוחד יפל (שבע יפל צדיק וקם וגו').

ה, מושナルו ב'יד בנו לפורעה לאחר, יומר וילך שהוציאו גוילה מביתו (כל העם הזה על מקומו נ בא בשלום).
ה, כשהאטה מנמנמת, הצל של ראשונה נשפל, ואין מלאכתה ניכרת מתחן עצלה (בעצalthim ימך המקה).

בכברiorת, איזוג בית אשר חרב לו).

ת. לא תנורו מפני איש, שלא יביס הידין את דבריו, כמו שכתב וין לא תאגיר, אגרה בקיצור מאלה אוגר בקיין בו משכיל.

ג. כל דין שדן את לאמיתו שליטה שכינה בישראל, ושאין דין לאמתנו גורם לשכינה שהסתלק מישראל
ב. דין שטען שהוא לא דין הקב"ה נועל ממני נפשו.

ג, לעולם יראה דין כאלו חרב בין יריכתו וגונם פתוחה לו מהחתיו (איש חרב על יריכו מפתח כללות).

ד, דינו לבקר משפט, אם ברור לך כבר אמרהו ולא אל תאמרהו. ו"י שנאמר נכון לحكמה אחותך את, שברור לך כאחותך שהוא אסורה לך.

ההעושן בין כולם אם יטש בדיון. רב אשכיה דן בטריות הדין הוא אוקף את כל טבוחו העיר).

ו, מלך במשפט יעמיד ארץ, אם בעי הדין בדיןיהם מלך שהוא עשור יעמיד ארץ. ואיש תרומות יזרשנה, אם הדין מחוור לשאול את הדין ככון שسؤال תרומותיו, יהרשו ארץ.

שיש תלמידי הכהנים כאשר נטש אצל מובת. ועליו נאמר לא תעשה אני אלהי כספי ואלמי זב.

ת. כשרב הולך לביית הדין ההפיל שלא ייטה. וכשהתקהלו אנשים ללבודו הריך עצמו בפסוקים של תוהה דעתו עלייו. וכן נגף מר זוטר. כחוב בטורה ולא תעלה במלעות על מזבחו, ונסנק לו קולה המשפטים. ולמדו מכאן שצורך להיות מתחנים בדיין (ולא לעלות בחזקה שכברוזה). ועוד לפחות ייפגע הדין על ראשי עם קודש (כשיעור הציבור על הארץ בשעת הדרשה וופסע בינויהם נראת כפוסע עציליהם).

י. אשר תשים לפניהם אלו כל הדינים (רצויה, מקל, שופר לנדיי וסנDEL לחוליצה), שהם מטלטלים ושיך בהם שימתה.
יא. א, אמר משה רבינו: ואצוה את שופטיכם, לשון זרזו להטיל אימת הדינים על החלטור לשם שמים, אלו מקל ורצויה.
ב, שוד אמר: שמוע בן אחיכם, אהרהה לב"ד שלא ישמע דברי בעל דין קודם שיבא בעל דין חברו, ואזהרהבעל דין שלא יעשה כן
וילא שנאמר לא תשא שמע שוא.
ג, ושפטותם צדק, צדק את הדין ואח"כ החכבה.
ד, בין איש ובין אחיו, אפילו בין בית לעלייה שנפל בירושה עלה אותם בדים (שלא יאמר זה יטול בית וזה עלייה אלא ישום דמיים
וישלים לו כפי דמיו).
ה, ובין גור, בין תור וכוריים (לשון מאור תשמשי דורה) שהנתנו עדר עלי הכוריים, וצדיק לשונם לפי דמייהם.
ו, לא תכירו פנים במשפט, לא תכירו אם הוא אחיך ולא תכירו אם הוא שונאך. (ומעשה שבא בעל אכסניה של רב לפניו לדין והוכיח
לו טובתו, ושלחו רב לר' כהנא ועדין היה לבו גם בו עד שעאים עליו רב כהנא בנדיי).

Rav Elisha Abib

Retrouvez l'ensemble des Daf Panorama sur www.dafhayomi.fr rubrique Résumés